

Veno Taufer

Polaganje opek

*Živčni onkraj možganov, tudi čustvene reakcije
onkraj živčnega sistema – po vsem telesu, tudi s kožo.
še z dlako, ki se ježi iz nje.*

(razpravljavec)

*

golobi mojega vesolja
se trebijo se pariyo perje
frfota z zadnjimi kapljami s strehe

oglasi se izzivajoči žvižg kosa
ali v opranem svetu plešejo žarki ali sence
v opitem zraku zvezdna vrtoglavica okrog mene

iz luže šine kot jeklena viba
slepeča os skoz hrbtenico
obrne svet krog se zvija

me žene smetno meglenico
v daljo odpihnjeno frfotavo
okrog peres ki jih odnaša v travo

med mravlje preizkušajo zvita pota
ni njim ne zvezdam ne golobom mar kaj se mi skriva

*

dokler bo kamen
bo popadljivo pesem
v uroku kroga

pod senco sonca
z oblakom
s sprehajalnim korakom

gradi s kovinskim znojem
stezice
med kristalnimi pleveli polž

v neskončnost pomnožene
poželjivo zvezde
tod zrcalno me množite

*

mrak še daleč vidi z ulic
pobira črepinje
luna v zaroti z oblaki strúpi
predale srebrnine

skoz sence mačke prešuštniki pijanci
kje ste junaki mesečniki
čaka vas navdih višin za vogali
megle dežja učitelji v tajni govorici

polnoč ali poldan
ni vprašanje časa
je vprašanje kdaj bo nebeška jasa
neprehodno glasna od šviganja čebel

*

nebeška drevesnica prazna
dovolj za obiranje zvezd
in rojenje čebel

*

razcefrani ljubimec
mitov večno umirajočih
besneče živih

*

oster šoder do petrograda do rima
me glene kronice na planinah trnove

*

vzkliki kozarci na pot zdaj zgodovina
postave se prestopajo kot pogrebci
iz oblek vlažni zadah in prah naftalina
kam se praznijo utripavi pogledi

*

po gnojnici dežja žuljave zastave
rotijo klečijo
dežela hrkajočih smrčalcev
in stegujočih se vratov
slabih sap
zatohlih sap soparnih
iz zevajočih ust

*

toliko klicev žvižgov pokov bičev
je mogoče da je smrt
v tej dolini na tem
pobočju
čas v dan
je v noč vtrt
da bi onemela nobene priče
spominjam se
zasopla gaz
spletla
se je zoblačena sinjina

z vodo se zjasnila
obraz potopila beseda vanjo

*

zakaj se spomin pusti goljufati zakaj
je tako sramežljiv
udari po mizi trešči klop
gobec lažniv peter klepec kontrabant
krpan hlevar če je zdaj
zakaj ne tedaj
kdo zatrdi da se vrti čas
kar vrti se naprej pa nazaj
kam kaže križpotje poti
na vse strani
lahko zaviješ vse odkriješ
ko stojiš kot lipov vprašaj

*

podgane se zgrinjajo s prapori
dušebrižniških odredov delniških družb bančnih
gasilskih brigad
strumni korak strumni korak kleca in extenso
korak korak korak in ext.
oblak sonce mit odpišnjen
domoljubno plesniv pečat

*

bel list papirja koža s pogledi
poplavljenno ogledalo
še dih ga zdrobi
črepinje
glas pobira glas pobira

*

metafora je zgodba
brez konca
brez kraja

da dobro in zlo
z bitjem vztraja

*

poskakujejo doneče glave
polne votlega dima smodeče se slame
velike glave stopajo
na žuželčjih nožicah
trebuhe rigajoče nosijo
stopajo po petah si stopajo
v plešah svoje oltarčke nosijo

*

ne barbari ne vojaki še oslice
ne prihajajo
skoz odprta vrata
kamele in voli še zverine
stopajo dlake zajedalce
otresajo ne v peterostopih
s čekani skoz vrata pa niti zraka
za požirek zraka
za požirek

*

ne božji otroci
grajski norci
napihujejo lica na
pompadone in trombe
in cimbalaste orglice igrajo

*

oh saj ni črno
še belo ne in
ne govorite o vodi
pijte vino dobro

spite jejte marmelado
tako bodi in
sanjajte trdno dolgo trdo
saj niste na trnih

*

zgoraj beli oblaki
kot skale beli
tu ta kamnita hiša z odmevi
spodaj kot bele skale
oblaki beli

*

obilje vode preobilje bogatije
ki mrazi v prividih
čeprav skritih v oslepljene kamne
čeznje čreda suličastih pogledov

*

anabaza, za Mandelštama

vek si beseda zver kaj sem ti dolžan
tu trohnivo dračje v njem izgine sik
s kamenjem zraka
vendarle obdarovan si
si sem kamenjana
uganka stopinj senca steze vsevprek
stopinj
sanj razplinjenih

*

v težkem spancu
mogoče môri
se morje obrne

pokrije z valovi
in spet zaspi

*

ni poti iz letnih časov
na brodiščih in prelazih
prežijo goljufi in morilci
glasovi razposajeni v kamuflažnih
capah se tihotapijo posamič

*

tod ni angelov
zgolj čudno hude ptiče
so polovili in oskubili
nekaj jih še stopica
v podzemlju in po karnevalih

*

otročki prsti božajo kožo sveta
vesijo v kapljah lučke na grme
naj bodo ošiljeni barvni svinčniki
iz zemlje z rokami zgnetenega za mamó
skritega se ne dotikajte v zenici
ne skalite jim tolmunov

*

toliko srepih pogledov postrani poččkana zasmetena ograja
okrog evropskih trgov biki
s svojimi ostrimi kopiti izkopavajo travo zublje

iz nozdrvi sikajoče zagrebejo v jamo za jamo
med njimi napihnjena vojaška srajca
brez glave stopa za vogale v banko

bordel katedralo gospod prosim kje je
pristanišče železniška postaja pogledi se
srepo ne ozrejo v smeri kazalca

srepi pogledi pošev v prašni smeri
cmoki v grlu vrišč v krčmi na meniju prežgana bikova jajca
tema se kruši krušijo drevesa krušijo potoki

prezebli členki se dotikajo krušljivih jeseni ob krhki poti
med bilkami in kamni pajčevinastih pesmi